

мелодичного малюнка, поліритмічної витонченості, використання темброфонічних можливостей хорових голосів, які розглядаються як наслідування оркестровому звучанню, у хоровій театралізації (персоніфікація тембрів окремих хорових партій і груп, підвищення вимог до майстерності сценічного перевтілення співаків хору, «стилізації» виконавської манери).

Список використаних джерел:

1. Андрущенко В. П. Вища освіта у пост-Болонському просторі: спроба прогностичного аналізу / В. П. Андрущенко // Філософія освіти. – 2005. – № 2. – С. 6 – 19.
2. Кремень В.Г. Філософія освіти ХХІ століття /В.Г. Кремень. //Шлях освіти. – 2003. – С. 7-10.
3. Олексюк О. М. Педагогіка духовного потенціалу особистості: сфера музичного мистецтва / О. Олексюк, М. Ткач. – К.: Знання України, 2004.
4. Онкович Г.В. Медіа-освіта як інтелектуально-комунікативна мережа / Г.В. Онкович // Вища освіта України. — 2008. — № 3. — 212 с.
5. Падалка Г. М. Педагогіка мистецтва (Теорія і методика викладання мистецьких дисциплін) / Г. М.Падалка. - К.: Освіта України, 2008. – 274с.

Лисенко О.О.,
викладач кафедри хореографії
ВП «МФКНУКіМ»,
м. Миколаїв

ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ СУЧАСНОГО ТАНЦЮ В ПРОФЕСІЙНІЙ ХОРЕОГРАФІЧНІЙ ОСВІТІ УКРАЇНИ

В даний час в розвитку суспільства відбуваються процеси модернізації різних сфер людського життя, які також стосуються мистецтва в цілому і хореографії зокрема.

ХХІ століття диктує такі правила, за якими всі повинні вміти танцювати все - і класику, і народно-сценічний танець, і модерн, і володіти всіма цими техніками на професійному рівні. Сьогодні предмет сучасний танець введений в систему середньої та вищої професійної освіти майбутніх артистів балету, педагогів і балетмейстерів. І виникає необхідність в навчанні методиці викладання цієї дисципліни.

Особливістю розвитку сучасного сценічного танцю в Україні, в силу певних політичних умов, є відсутність історичного досвіду як у вихованні танцюристів і хореографів, так і в сприйнятті глядачів. Танець модерн розвивався протягом ста років, постмодерн (contemporary) розвивається вже понад п'ятдесят років. Україна тільки намагається влитися в цей процес. На даний момент складається парадоксальна ситуація, коли танцюристи і хореографи в силу потреби часу готові прийняти нову мову і естетичне кредо сучасного танцю, але в силу відсутності інформації і системи підготовки виконавців та хореографів не знають, як це зробити [6].

Хочеться навести висловлювання відомого теоретика і практика танцотерапії А. Гірсона про наш сьогоднішній стан сучасного танцю: «Якщо вважати, що танець - це мова (текст), то більша частина того, що відбувається на сучасній танцювальній сцені - це спроба говорити чужою мовою, коли тебе зачаровує саме звучання досі незнайомих звуків, але з'єднуєш ти їх за законами відомої тобі мови. Багато груп сучасного танцю використовують лексику contemporary, модерну, контактного партнерінга, але використовують практично в готовому вигляді [2].

Система хореографічної освіти в нашій країні складалася протягом багатьох років, вона до цих пір діє і дає позитивні результати в області підготовки високопрофесійних виконавців і балетмейстерів класичного і народного танців. Незважаючи на яскраво виражену соціальну потребу в фахівцях в області сучасного танцю, ця система за останні десятиліття радикально не змінилася. В її основі лежать програми і методики навчання, розроблені багато років тому і актуальні тільки для професійної підготовки балетмейстерів класичного балету і народного танцю. Виникнення нових напрямків у хореографії диктує необхідність інноваційного підходу до професійної підготовки фахівців в цій галузі, однак ця проблема недостатньо розроблена в теорії та методиці професійної освіти [4].

В хореографічній освіті України викладанні сучасного танцю існує декілька питань, вирішення яких, зумовить напрямок його розвитку і підготовку високо кваліфікаційних спеціалістів цієї сфери.

1. Розробка учбових програм дисциплін сучасної хореографії.

В Україні досі не прийнятий загальноосвітній стандарт визначення «сучасний танець», який часто підміняється соціальним або естрадним танцем. На жаль, нічого з цієї термінологічної плутаниною зробити поки не можна. Використовуються офіційно два терміни: «сучасний танець» (як естрадний, соціальний) та «модерн» (як сучасний сценічний танець в загальноосвітньому розумінні). Відсутність чітких понять «сучасний танець» і «професійна

підготовка балетмейстера сучасних напрямків танцю» впливає на зміст навчальних програм.

У цьому питанні краще звернутися до досвіду навчальних закладів європейських країн. Західна методика професійного навчання ґрунтується на системі «авторських шкіл», «танцювальному плюралізмі», який дозволяє дати професійні навички в різних напрямках танцювальних технік, стилів і шкіл сучасного танцю. Основою професійного виховання в західних школах є «хореографічний плюралізм» і свобода вибору хореографом стилю, школи, техніки, напрямку танцю, що вивчаються для створення індивідуальної манери творчості. І, як нам здається, найбільш оптимальним шляхом створення творчої моделі професійної підготовки балетмейстерів в сучасній хореографії є аналіз досягнень західних шкіл, які розвивають сучасні методики хореографічної освіти.[6].

2. Коригування учбових планів, програм та методичного забезпечення в освітніх закладах різного акредитаційного рівня.

В даний час в Україні спостерігається сплеск інтересу до сучасної хореографії в зв'язку з великою кількістю телевізійних танцювальних проєктів, які пропагують сучасний танець в його різних формах. У зв'язку з цим, з'явився великий попит на спеціалістів сучасного танцю. Відповідно, багато учбових закладів вводять нову спеціалізацію чи нові дисципліни сучасної хореографії.

Існуючий стан вимагає, на наш погляд, деякого коригування цілей і завдань учбового процесу на рівні навчальних планів, програм і методичного забезпечення. Наявність великої кількості освітніх установ різного акредитаційного рівня призводить до того, що багато в чому цілі і завдання навчання і освіти перетинаються і доповнюють один одного. Це часто призводить до того, що порушуються міждисциплінарні зв'язки, програми навчання не вибудували з урахуванням вимог і компетенцій майбутнього фахівця в сфері хореографічного мистецтва [7].

3. Формування і характеристика професійних компетенцій по сучасному танцю у майбутніх фахівців.

«Компетенція» передбачає позначення інтегрованих характеристик якості підготовки випускника, категорії результату освіти, коло певних повноважень[3].

Освоєння студентами дисциплін з сучасної хореографії і контроль професійного інтересу і мотивації студентів за допомогою постійної оптимізації навчальних занять, пропозиції нового матеріалу, контрастної зміни направленості стилю сучасного танцю стає ключовим і важливим завданням

викладача вищого навчального закладу для позитивного процесу формування професійних і спеціалізованих компетенцій у майбутніх педагогів-хореографів.

В системі вищої професійної освіти молоді викладачі орієнтуються на компетентностний підхід, який передбачає необхідні вміння, навички, цілі і завдання ведення дисципліни. Говорячи про компетентнісний підхід, про компетентнісні моделі в професійній освіті, фахівці досить рішуче заявляють: «потрібна наявність компетенцій». Для того, хто шукає роботу, це означає, що він повинен стати універсальним працівником, що володіє «портфелем компетенцій», тобто різнобічними здібностями, які ґрунтуються на власних талантах і пронизані оригінальною комбінацією практичного досвіду. Замість умінь виконувати завдання необхідна здатність вирішувати проблеми.[1]

Зазначені проблеми пов'язані з тим, що реальна викладацька діяльність в сфері хореографічної освіти недостатньо орієнтована на сучасні тенденції в розвитку інноваційної практики підготовки студента-хореографа.

Змінилися вимоги, з одного боку, до діяльності ВНЗ, а з іншого - до формування сучасних фахівців, які тепер зобов'язані на виході мати певні компетенції, вміти працювати в команді, в нестандартних умовах, бути ініціативними, творчо активними і т.д. Професійна підготовка у вищих навчальних закладах, в умовах реформування системи вищої освіти, під впливом світових освітніх процесів, намагаючись задовольнити потреби ринку праці і сфери додаткової освіти дітей і дорослих, зобов'язана зосередити увагу на задоволенні освітніх потреб особистості, поважаючи її прагнення до самореалізації [8].

Довгий час в спеціальній педагогіці панувала думка, що балетмейстера виховати не можна, їм необхідно народитися. Так, безумовно, дуже багато залежить від таланту і здібностей художника, однак набагато більш значущу роль відіграє професійна освіта, в якій значне місце займає формування професійно значущих якостей майбутнього фахівця[5].

Список використаних джерел:

1. Верхоляк А.В. Характеристика профессиональных компетенций по современному танцу у будущих педагогов-хореографов в вузе. - Наука и Школа № 5'2016
2. Гиршон, А. Современный танец как вид искусства / А. Гиршон // Танцевальный Клондайк. 2003.— № 3.
3. Казакова, А. Г. Педагогика высшей школы в сфере культуры [Текст]: учебник / А. Г. Казакова, Т. В. Кузнецова. – М.: МГИК, 2015. – 440 с.

4. Никитин В.Ю. О некоторых актуальных проблемах профессионального обучения хореографов на современном этапе. – Образование и общество. Научный информационно-аналитический журнал. 2007.— № 3.
5. Никитин В.Ю. Проблемы обучения студента-хореографа. – Высшее образование в России. 2007. - №7
6. Никитин В.Ю. Современный танец: тенденции и перспективы. - ISSN 1997-0803 ♦ Вестник МГУКИ ♦ 2013 ♦ 2 (52) март–апрель.
7. Никитин В.Ю. Хореографическое образование и обучение: тенденции и перспективы. - ISSN 1997-0803 ♦ Вестник МГУКИ ♦ 2014 ♦ 2 (58) март–апрель
8. Спинжар Н.Ф. Профессиональноперсонологическая антиципація результатівсамореалізації хореографа в процесі навчання в вузі. - ISSN 1997–0803 ВЕСТНИК МГУКИ ноябрь_декабрь 6 (38) 2010 г.

Луговенко Т.Г.,
старший викладач кафедри мистецтв
кандидат мистецтвознавства
ВП «МФ КНУКіМ»,
м. Миколаїв

НАРОДНИЙ ТАНЕЦЬ В СИСТЕМІ ХУДОЖНЬОЇ САМОДІЯЛЬНОСТІ В ДОВОЄННІ РОКИ ХХ СТ.

Останнім часом аматорське мистецтво все активніше відстоює право вважатися самостійним феноменом художнього простору, а не лише додатком професійного, що вимагає поблажливих оцінок. До подібних феноменів належить і аматорське хореографічне мистецтво.

Самодіяльне хореографічне мистецтво сучасності є ваговою складовою хореографічної культури та всієї художньої культури України. Сьогодні в нашій країні відбувається постійне зростання кількості аматорських колективів різних видів хореографії (сучасної, бальної, народно-сценічної, класичної), чому сприяє низка явищ: поширення нових стилів та напрямів хореографічного мистецтва, диференціація різновидів хореографії, популяризація медіапроектів танцювальної тематики тощо. З успіхом продовжують діяльність організовані за радянських часів ансамблі народного танцю, створюються нові аматорські колективи народного танцю.

Праці сучасних дослідників, присвячені педагогічним, історичним, культурологічним, мистецтвознавчим аспектам функціонування дитячих аматорських хореографічних колективів. На формування педагогічної майстерності керівника дитячого хореографічного об'єднання звертала увагу